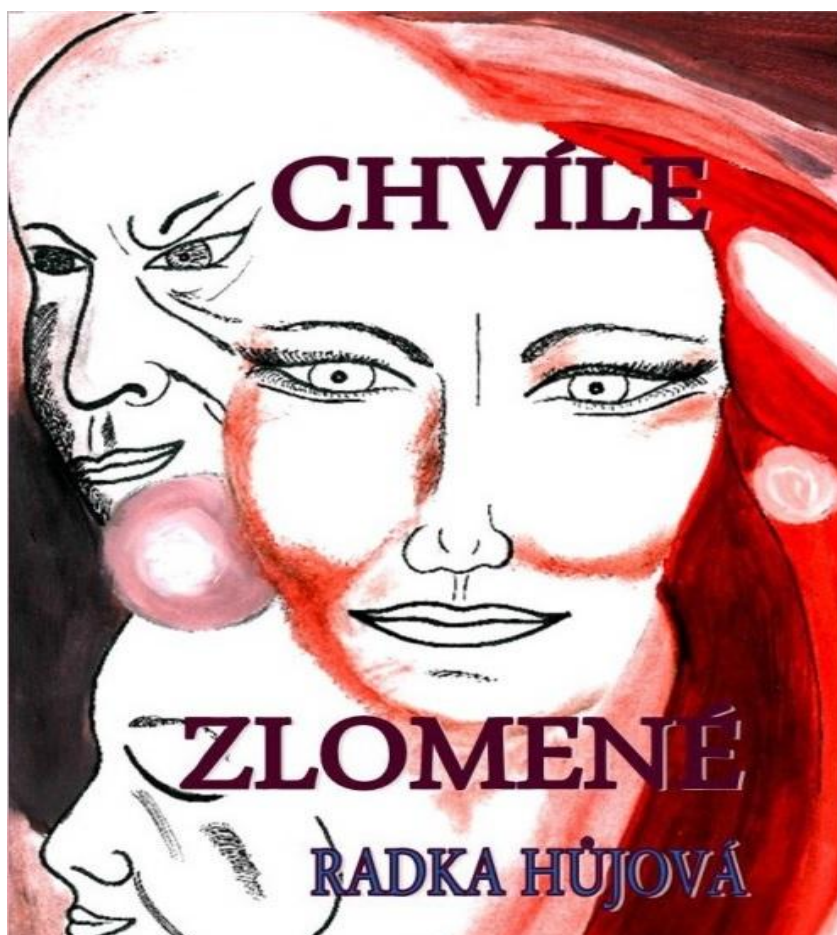

Chvíle zlomené

Radka Hůjová

Vydavatel: Jan Šuba-Makniha.cz

rok vydání: 2014

©Jan Šuba-Makniha.cz

©Všechna práva vyhrazena !

ISBN 978-80-88080-03-9 (pdf)

Odchod z ledových křišťálů

S prachem jsi odlétl, plný radosti,
že konečně jsem odešla s brekem
a slzou v očích
za zvuku odbíjení půlnoci.
A v tichu samoty,
jenž prohlubuje zbytečnost s tebou býti.

Naučíme smrky vysokých poloh
přežívat nejkřutější vánice.
Protože když jsme spolu,
mé srdce je sněhovou bouří pocitů,
že roztává v tvém náručí...

Opuštěná

Vím, nejsi tam.
Už nechceš tam být.
Byl to jen pouhý klam,
jen jiskra z očí, chce se mi klít.

Po jediném slově pátrám,
Po jediné slze.
Cítím, jak sama v sobě chátrám,
dívám se z okna...skrze.

Vidím jen suché větve.
Vidím jen pár květů seschlých.
Můj hlas říkal "ved' mě".
Bylo to několik dnů, lesklých.

Pak přišlo prázdné "nech mě!"
Bylo to horší, než do zad nůž!
Mě zastavil se dech,
nechci tě vidět ani znát už.

Každý se ptá

Každý se ptá, co tě trápí. Když se mračíš.
Každý se ptá, proč smutnou tvář v dlaních schováváš...?
Hloupé je vzpomínat když můžeš znovu začít,
hloupost, je sedět v koutě a jen se litovat.
Každý ví, že za chyby se platí.
Přesto i kdybys stokrát chtěl, nezapomeneš
když ze světa se ztratí ten, koho v hloubi
duše nenávidíš a přesto, miluješ.

Pozdě litovat, vždyť ze vzpomínek žít se nedá!
Směješ se přesto, že chceš plakat.
Tvá duše je bolavá a bledá.
Každý se ptá: Proč se směješ?
Proč bolest svou, nedáš na sobě znát?

Nechápeš to? Ne?
Ani nemůžeš.
Je těžké umět radost předstírat.

Rty, co nežily

V ruce držíš zmuchlaný papír bílý.
Díváš se na skvrny, co na stěně zbyly.
Díváš se na skvrny. Na skvrny na duši.
Z rozjímání tě opět vyruší...

ten strach, co bodá jako nůž!
Mělas ho v hrudi ještě? Nebo už?
Mělas ho v hrudi a srdce vařící,
to pohání touhou a vášní mařící.

To je vše, co zbylo z jedné holky.
Z těch očí, co věřily.
z toho, co máš na památku ze rtů,
co vlastně nikdy nežily.

Smrt bolest utiš

Vzpomínám, jak bývali jsme šťastný pár
a jak nám život připadal jak Ráj.
Chodili jsme ruku v ruce. V objetí.
A každý nad našim štěstím uronil slzu dojetí

Co víc si vlastně můžeš od života přát
když tě má druhý opravdu a upřímně rád.
Tak, jako andělé letí z nebes
a vítr ve vlasech je hladí,
tak velkou láskou tě miluji
tak moc mi život bez tebe vadí

Omlouvám se.
Za všechny své hříchy.
Za bolest a trápení.
Proč jsme ale museli býti
tak krutě lásky zbavení?

Držím tě pevně v dlani
a modlím se za tvou duši.
Nemohu uvěřit, že ztrácím tě.
Že přicházím o lásku svou.

Mé slzy, které po tváři se valí
se mění v hořký chlad.
Tvůj hlas se chvěje
a ty vyslovíš: "mám tě rád".

Ruka ztratila cit
srdce neslyší
tvůj dech se zastavil
a smrt bolest utiší.

Západ Slunce

Na přelomu dne i noci,
já na tebe vzpomínám.
Máš mě pořád ve své moci,
Já tebe teď proklínám.

Žít bez tebe...už nedovedu.
Byl jsi celý můj svět.
Uložil jsi naši lásku k ledu,
uvadá, naší lásky květ.

Tys nechal mne a odešel
a takhle to dopadlo!
Tys celé moje srdce měl
a naše Slunce zapadlo.

Měsíc

Je temná noc a Měsíc svítí
a hvězd je tu jak lučního kvítí.
Svítí pro nás, co lásku známe,
pro nás, co ji světu rozdáváme.

Rozdávat lásku-to je dar.
A kdo ji nemá, ten je sám.
Sám, jak ten Měsíc v prostředí nebe,
Měsíc, co nehřeje, ale zebe.

Nikdo by neměl zůstat sám.
Proto mu tímto, bránu otvírám.
Otvírám oči, otvírám srdce.
A proč jej otvírám?

Pro lásku přece.

Dobrou noc

Těžko je psát jak mi chybíš.
Jak schází mi vidět úsměv tvůj.
Šťastná jsem, když se mnou sníš
i ve spánku mne opatruj.

Tvůj jemný dech pochytit ve vlasech
a s úsměvem na rtech usnout.
Ale bez tebe spát tu nedá se.
Však musím světlo zhasnout.